

tres números idèntics que, sumats, fan dotze. (I no és el 4).

Aquí va:

$$\begin{array}{r} 1 \ 1 \\ + \ 1 \\ \hline 1 \ 2 \end{array}$$

«És bona aquesta, eh?» Ah, ah. Ric. Sí que és bona. Tan bona que té trampa i tot. «Com les bones endevinalles». I ara sí que ens separem. I segueixo sol, perquè ja fa una bona estona que he acomiadat l'amic Figueras, i vull entrar pel senyorial portal de la ciutat emmurallada, per saludar un autèntic guardià d'aquest portal, un home que viu amb la seva família just damunt del Portal del Pont.

Guardià del Portal del Pont

Té una salut de ferro, però no té memòria per les dates. Recorda la data en què va néixer, però ha de fer números per adonar-se que té 57 anys.

El que sí recorda Jordi Baraldés és que ha viscut tota la vida en la mateixa casa, sobre el Portal del Pont de Solsona, i que sempre allí hi ha vist la seva fonda particular, la fonda de la seva família, menada sempre per la branca femenina: la fonda dita de ca la Pilar.

«Ara ja no mengem amb els de la dispesa, tret de mossèn Huguet, que és com de la família, però abans sí que ho fèiem. Ara, tampoc ja no fem dinars més que per als dispesers, però abans l'establiment s'omplia de passavolants, sobretot els dies de fira».

Pel que sembla, ha estat una fonda de capellans, la fonda Pilar, perquè així, de memòria – millor dit, de «mala memòria» –, surten els noms de mossèn Subirà, mossèn Guiu, mossèn Eduard, dit 'mossèn Sord', mossèn Torres, mossèn Quesada, mossèn Serra, mossèn Prat, mossèn Canudes, mossèn Noves, mossèn Ferran...

D'aquests, uns quants han viscut durant anys a la fonda (mossèn Huguet –ja s'ha dit– és un membre més de la família), però d'altres que no són capellans han viscut, també, mitja vida a la pensió. Hi ha Alejandro Postius, per exemple: un treballador del bosc que s'ha passat trenta anys a la fonda Pilar.

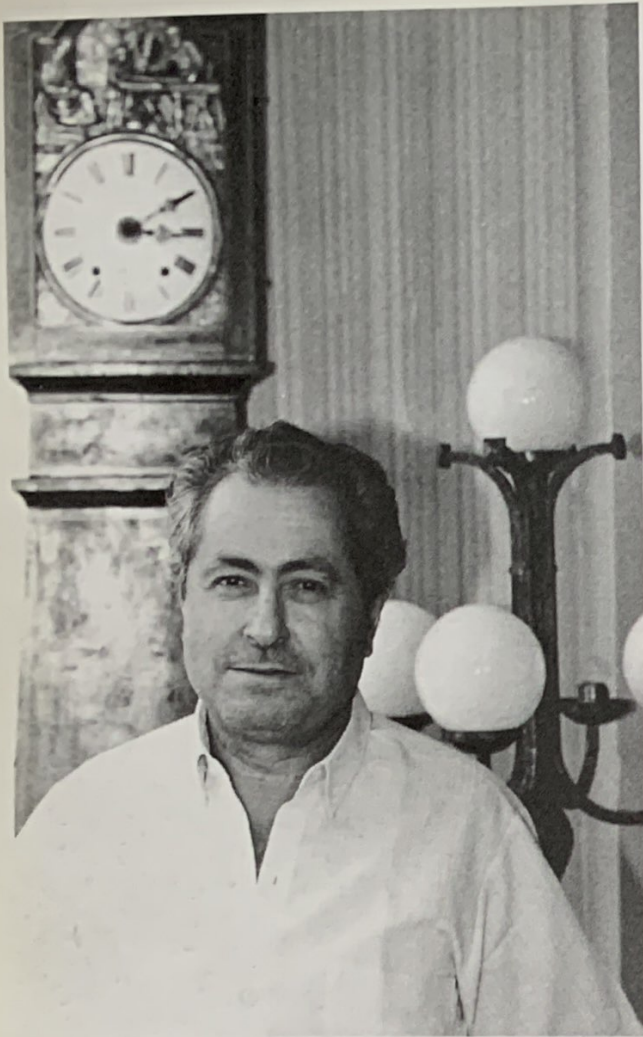
D'establiments per fer parada i fonda, a Solsona, n'hi ha hagut uns quants. La fonda Vilanova, cal Jalmar, l'hotel Sant Roc, cal Bodegó (a Sant Joan), la Criolla, Crisami, l'hotel Gran Sol...

La fonda és un negoci que vol foc lent i temps

El Portal del Pont, amb el símbol del sol

Les bones ciutats ho són perquè tenen elements arquitectònics singulars que els donen personalitat i caràcter. Poïser no té gaire valor arquitectònic, el Portal del Pont, però sí que té molt valor simbòlic i sentimental

Jordi Baraldés

Regentant la fonda Pilar, ell i la seva família fan de guardians del Portal del Pont

Magnífica escena de la festa de refundació de l'orfeó

Jordi Baraldés ha estat un membre actiu des de la primera hora de l'Orfeó Nova Solsona. A la imatge, dirigeix els cantants, el mestre Josep Font Parera (arxiu Serra)

llarg. I això és el que té la fonda Pilar, menada amb ciència per Ramona Colilles, esposa de Jordi Baraldés. Perquè Baraldés no fa pas d'hostaler. Ell va començar, de nen, remullant les barbes que el seu pare, barber, afaitava a la seva barberia de la plaça Major, però al noi li coïa l'ànima remullar clatells mentre els nens corrien pel carrer, mudats de diumenge; i per això –mort el seu pare, i amb dotze anys–, va deixar la barberia i es va posar de mecànic al garatge del Sarri, per aprendre a la vora del seu oncle Lluís Jané.

El garatge es trobava al mateix indret on ha prosperat el negoci que Baraldés ha compartit en societat amb el seu cunyat Lluís Torra, però a banda de la seva dedicació familiar i empresarial, allò que defineix Jordi Baraldés és la seva participació en entitats solsonines.

Va ser jugador i entrenador del Club Futbol Solsona, i va viure de valent l'època en què els seminaristes van obtenir la llicència de sortir

del seminari per reforçar l'equip local. «Ens va costar molt, però va valdre la pena, perquè els seminaristes només feien que jugar a futbol i això va enriquir molt les qualitats de l'equip».

Durant anys, ha arrossegat la passió pel futbol, i ha seguit arreu l'equip local. No per res el seu fill (que ha jugat a tercera divisió amb el Manresa) ha estat dels millors porters que ha donat la ciutat.

Admet que és home d'amics. Ha tingut temps de fer-ne a les entitats per on ha passat. Ha fet teatre, ha anat a l'Acció Catòlica, canta a l'Orfeó, ha dirigit el Club d'Esquí, ha estat en un munt de societats, «tret de la de caçadors i la de pescadors». Tret caçar i tret ballar, ha fet de tot, «que ens havien ficat al cap que això de ballar no era cosa gaire sana».

Quan analitza el moviment associatiu, Baraldés entén que a Solsona hi manca constància. «A d'altres ciutats la gent pertany a les entitats durant anys i anys. Allí la gent no es

Dues bones èpoques del Club Futbol Solsona

Dalt: juvenils entrenats per Joan Pellicer que van ser campions de la seva lliga amb Brichs, Vantolra, Ramon Pallarès, Esteve Costa, Carles Pallarès, Baraldés, Eugeni Costa, Ramon Ribalta, Ramon Xandri, Barcons, Llorens, Sala, Creus, Josep Ribalta (foto cedida per Francesc Brichs). Sota: equip que va pujar a primera regional el 93-94, a mb Jordi Baraldés fill, de porter (Resol)

cansa i les societats perviuen i es renoven constantment. Aquí, potser l'orfeó és de las poques entitats que compta amb una gent que ha perseverat durant tota la seva vida».

Culpa del Parra

Sota la fonda de ca la Pilar hi ha una sucursal de la Caixa. Abans hi havia hagut el bar Sport, que era regentat per un home de bondat transparent i passeig diari dit Paco Casafont.

Ara no ho sé, però abans era fàcil trobar el senyor Casafont llegint el diari a la biblioteca, amb l'interès propi d'un home instruït.

Instruït i –sorprenquin-se– magnífic ensumador de cantonades.

Ja és sabut que els bancs i les caixes han procurat d'emplaçar-se a les cases més cèntriques de Solsona. Doncs l'olfacte del senyor Casafont va donar pistes a un banc i a una cai-

xa per trobar el millor indret on plantar-se.

De primer, el bar Sport –encara sense nom– va obrir portes sobre la barberia de cal Conna. Allí encara hi havia el pare del senyor Casafont, i allí va ser on un futbolista del Solsona, de nom Parra, va dir que el bar podia anomenar-se Sport. Així va ser, i el bar Sport es va desplaçar al carrer Sant Llorenç, on ara hi ha una peixateria, i on hi va haver la pastisseria Barrera.

Més tard el bar es va traslladar als baixos de la fonda Vilanova, però algú va captar el sentit de l'orientació del senyor Casafont i un banc es va plantar sota la fonda Vilanova. Era el Banc de Madrid. Llavors el bar Sport es va transplantar als locals de sota la fonda Pilar i com que aquell també devia ser un bon indret per a fer diners, fins allí va arribar la Caixa de Barcelona (després fusionada amb la Caixa de Pensions), i el senyor Casafont va aprofitar el desembarc de la caixa per deixar estar el bar.

Què veuríem si ens enfiléssim al campanar?
Veuríem aquestes peculiars teulades, tan solsonines, del terrat i la roba estesa (allí on abans hi havia galliners i conillers). I veuríem els blocs quadrats del Pont i la Ribera, i la urbanització de cal Geli

I si fèiem el joc de les comparacions?
A baix podem veure la foto actual de la façana del Portal del Pont comparada amb una altra foto dels anys 50, en què destaquen per mèrit propi una sèrie de cotxes i camions molt ben aparcats

